

Igor Braca Damjanović DIB

ŽENSKO ĆUTANJE

Eh, žensko ćutanje,
Ni ne, ni da.
Ništa, samo praznina.

Ni napred, ni nazad.
Nigde!

Stojim u tom hladnom hodniku
Ne znam da li da uđem ili da se vratim!?

Kucam, ali ti ćutiš,
Izbegavaš da odgovoriš,
Skrivaš odgovor kao što se tajna ljubav prećutkuje.

Okrenem se i krenem ka izlazu,
Ali neki zvuk me vrati nazad.
Mislim da sam te čuo!?

Ponovo tišina...
Naslanjam uho na vrata, da čujem kako dišeš.
Ne čujem ništa!

Uplašen lupam, hodnikom odjekuje.
To ne lupaju ruke, to srce udara, utrobom odjekuje strah,
Odjekuje ljubav.
Ali, glasa nema.

Samo tišina, crna i duga,
K' o tvoja kosa, k'o tvoje oči.

Reči, ah, reči,
kako samo prazno zvuče kada se ne koriste.
I isto tako zvuče kada se koriste previše.
Reči, ah, reči,
Tvoje ime hodnikom zveči.

Naslonim uho, čujem smeješ se,
I ja se smejem sa druge strane.
Smejem se našoj ljubavi koja na sve drugo liči,
Osim na to.

Smejem se i ovome što radim,
Smejem se ljudima koji prolaze i čude se.
Smejem se njima i ujedno ih žalim jer nisu zaljubljeni.

Samo zaljubljen čovek je i srećan čovek.
Samo zaljubljeni vide plavo sunce i žuto nebo,
Samo oni čuju cvrkut dodoa i plač sirena.

Tišina, ćutnja, najduža ćutnja u mom životu.
Čujem kako mi srce odzvanja hodnikom,
Izašlo bi i otišlo nekud,
Što dalje od nas,
Od nas ludih,
Od nas zaljubljenih.

Ponovo prilazim vratima,
Naslanjam uho na tvoja vrata, plačeš.
Čujem kako plačeš, žališ njega.
Sećaš se njega i tuguješ.
Liješ suze za nekim koje je bio toliko „jak“
da te ostavi tek tako.
Muškarčina, šta li je!?

Ponovo tišina.
Vreme nam uzalud prolazi.
A, mi stojimo u mestu.

Žensko ćutanje me ubija!
Reci da i biću presrećan,
Reci ne i praviću se da sam čuo da
I opet ću biti srećan.

Reci bilo šta
Jer ćutanje me ubija!

NE KOPIRATI

SEKIRA(CIJA)

Bio je vreo julski dan, sunce je jako grejalo, ali kapi znoja koje su se slivale sa lica mog domaćina kod kojeg sam došao u goste, nisu bile od vrućine, već od neke brige. Otkako sam došao kod njega, veoma malo je pričao, nekakva muka ga je mučila. Sa njim sam zajedno ratovao godinama, bili smo pobratimi, na ratištu smo delili sve; i dobro i loše. Ali, taj krupni čovek u najboljim godinama, tek mu je nešto više od četrdeset, ovog julskog dana je sedeo zabrinut i ćutao. Pokušavao sam da saznam šta ga muči, ali on bi odmah ustajao i uzimao nešto da radi. Gledao sam u svog nekadašnjeg saborca koji je golim rukama trčao na neprijatelja, a sada je stogu sena prilazio sa podozrenjem. Jedva da je imao snage da to seno odnese do štale. Kada je to završio, seo je. Još umorniji i zabrinutiji. Popio je jednu rakiju, a potom me je samo pogledao u oči. Gledali smo se tako ćutke nekoliko minuta, a onda sam ga upitao:

- Pobratime, čega se plašiš, ko hoće da te ubije?

Samo je skočio i otišao na drvljanik. Dugo je zamišljeno tražio sekiru među drvimama, a onda mi je doviknuo:

- Donesi mi sekiru iz kuće!

Ušao sam u malu kuću, koja je imala samo jednu sobu, tražio sam sekiru. Za vratima sam video sekiru sa ogromnim sečivom. Uzeo sam je i izneo napolje. Onda je on uplašeno i plačući rekao:

- Ne tu. Ta je za kuma.

Bacio sam sekiru što dalje od sebe i počeo da bežim. Trčao sam, ne okrećući se. Razmišljao sam: „Eh, Vujice, kada bi Karađorđe znao šta mu spremate, veoma bi se nasekirao“.

Istog dana sam prešao Savu i nikada se više nisam vratio u tu zemlju u kojoj kum ubija kuma.

IVI ANDRIĆU

Pesniče,
Pišče,
Ivo!

Sećaš li se onih *Ankinih vremena*,
Kada smo sedeli na *Kamenu* i pričali *O vezirovom slonu*,
Bili smo *Deca*, gledali smo ka *Putu Alije Đerzeleza*
Koji vodi pravo na *Most na Žepi*.

Sećaš li se toga, Ivo?
Sećaš li se kako nas uhvate *Nemiri*
Kad počnemo da pričamo *O Jeleni*, *ženi koje nema*,
O toj *Gospođici*.
Šta ćeš, bili smo *Deca*.
Bila je to samo *Igra*.

A, sećaš li se pišče onoga kada izađemo iz one *Proklete avlije*,
Pa krenemo *Sunčanom stranom*.
Onda mi ti pričaš *Šta sanjaš i šta ti se događa*,
A ja pratim i tumačim *Znakove pored puta*.

Sećaš li se toga?
Sećaš li se one prelepe *Na Drini đurpije*,
Sećaš li se onih tvojih nedorečenih priča o *Omerpaši Latosu*?

I ovde ću stati.
Zaćutaću.

Pustiću te da završiš *Razgovor sa Gojom*.
A, ja ću se skloniti jer *dode vreme kada pametan začuti, budala progovori, a fukara se obogati*.

TEBE GLADAN

Svako se jutro ja budim gladan,
Tebe gladan, a svega sit.
Bez tebe dan svaki je gadan
Kad tebe nema, izgubim nit.

Povuci konac, oparaj nebo
Sa sunca sada ti skini mrak
Kraj tebe vrele, ja sam ozeb'o
Otvori oči pošalji zrak.

Kad tebe nema, s' oblaka padam
Bez krila padam u ponor crn
U zvezde gledam, tebi se nadam
Budi mi ruža, a ja tvoj trn.

A, moju dušu sad pseta raznose
Ulice prazne čuješ li krik
Da se sakrijem u tvoje kose
Kao iz knjige omiljen lik.

I na uho da ti cvrkućem tiho
Poput slavuja opojni zvuk
Na tišinu ja sam davno navik'o
U mom je srcu zavlado muk.

A, moje reči vetri raznose
Samo da tebi zametnu trag
A zli jezici glase pronose
Da tebi nisam ja više drag.

U ČETIRI OKA

Sreli su se sasvim slučajno. Susret je bio neminovan, morali su se sresti kad-tad. On je njoj rekao da je stara i lažnjiva. Ona mu je odgovorila da i on nije ništa bolji i da je upravo on kriv za takvo njeno stanje.

- Da nije mene, ti ne bi ni postojala.
- Da nije mene, ti ne bi mogao da živiš.
- Mnogo toga si slagala. Uvek si bila sa pobednicima.
- A, ko voli gubitnike?
- Ti si obična kurva!
- Ne, ja sam učiteljica. A, tebi niko nije kriv što za tolike godine ništa nisi naučio i što ponavljaš iste greške.
- Ponavljanje je majka nauke.
- Ponavljanje je znak tupavosti i nekreativnosti.
- Ja barem imam budućnost, ti je nemaš.
- Džaba ti budućnost kada ćeš ponoviti iste greške koje si pravio u prošlosti.
- A, ko će za to biti kriv?
- Ti, naravno!
- Ne, nego ti! Ti si dužna da me upozoriš.
- Nikome ja nisam dužna. Ja počinjem da živim, tek kada ti umreš.
- Odvratna gaduro.
- Glupi narcisu.

Bio je to susret istorije i čoveka.